

Élt egyszer egy lány, akinek nem volt semmije, és nyomorultul tengette életét.

Durva és sivár világon élt. Porban és romok között nőtt fel, és folyton éhezett. Nappal csorgott róla a verejték, mialatt a szivatagban dolgozott, a tűző napon, éjszaka pedig, miután a forróság nyomtalanul elillant, majdnem megfagyott. A családjá még kicsi korában nyomtalanul eltűnt, és nem fordulhatott senkihez vigaszért.

Ám a lánynak így is maradt valamije, a hite, amit senki sem vehetett el tőle. Hitt abban, hogy létezik természetes jóság a galaxisban, ezért szívén viselte a körülötte élők sorsát. És ettől különlegessé vált, noha nem is tudott róla. A terhei alatt mások összeomlottak volna, és gyűlölettel teli szerencsétlenné váltak volna. Ő azonban mégis mindig nagylelkű volt, és segített azoknak, akik támogatásra szorultak, mert nem tudta megtagadni a természetét.

Ahogy idősebb lett, egyre többet tudott meg arról, hogyan kellene jól működtetni a galaxist. Hallott a Jedikről és az egyensúly fenntartását célzó szent hadjáratokról. Tudott a Köztársaságról, és annak törvényeiről, amelyek nem tudták megvédeni őt. Soha nem volt része békében és biztonságban. Bűnözők uralták a világot, akik csakis a saját érdekében

használták a hatalmukat. Más lányok talán feladták volna, talán beletörődtek volna a sorsukba, és megkeseredtek volna miatta. Ismert sok olyat, aki így járt, és nem hibáztatta őket. Azt tették, amit tenniük kellett annak érdekében, hogy életben maradjanak. De őbenne volt valami, ami mindig elfordította a sötétségtől, akárhogy csábította is az.

A lány lassanként felnőtt. A sivatagi élet korán ráncokat vészt az arcára, és repedésekkel szőtte be kezén a bőrt. Végeérhetetlenül dolgozott, hogy elűzze a magányt. Keresett egy kis pénzt, de sosem eleget ahhoz, hogy megváltsa a szabadságát. Senki sem figyelt fel rá, legalábbis a Tatuinon senki.

Azt a dolgot nem hallotta, nem szó szerint hallotta. Szólította valami, de nem hallott hangot, inkább érezte a hívást. Valahol a galaxisban valami őt várta. Nem értette a jelenséget, és nem kapott időt arra, hogy megpróbáljon magyarázatot találni, de amikor álmodott, egy dalt hallott, és kevésbé érezte magányosnak magát.

A dal azt ígérte neki, hogy egyszer lesz valamije, legalábbis egy időre. Nem fogja birtokolni, és semmi sem lesz kötelező vele kapcsolatban. Csakis a szeretet köti majd össze vele, és azt fogja érezni, hogy hazaért. A lány nem érezte azt, hogy manipulálják, noha nem ismerte és nem értette azt a hatalmat, ami dalolt neki.

Tudta, semmi sem tartós és örök. Még a hátán a sebek is begyógyultak, ha elég idejük volt rá, és valaki kezelte őket. Kapott egy esélyt a boldogságra, egy esélyt, hogy azért tartozzon valakihez, mert ő akarja, és nem azért, mert erre kényszerítik. Egy esélyt, hogy legyen valakije, aki felnéz rá, és szeretetet érez iránta. Valaki, akiért megéri harcolni.

*Shmi Skywalker kinyújtotta mindkét kezét a csillagok felé,
és felkiáltott:
– Igen!*

Első fejezet

Padmé Amidalával nem sokszor fordult elő, hogy nem tudta, mit tegyen, de most pontosan ez történt. Állandóan voltak ilyen-olyan titkai, ám ez különbözött a többitől. Azok a lányok, akikkel rendszerint megosztotta a titkait, szintén gondosan őrizték azokat. Nem egyszerűen a bizalmasai voltak; együtt, közösen tartották fenn a titkaiból szőtt hálót. De ezúttal senkire sem számíthatott.

A szoba sarka felől hallatszó, halk bűgás arra emlékeztette, hogy ez nem teljesen igaz. Léteztek mások is, akik megőrizték volna a titkát, ha nem is sokan. Csak az jelentett gondot, hogy jelenleg egyikük sem tudott volna segíteni neki. Legalábbis ő maga így gondolta. De a dolog megért egy kérdést.

– Jól sejtem, hogy nem tudsz ruhát varrni? – tudakolta Padmé a kis, kék R2-es egységtől.

A gépezet jobbra-balra forgatta félgömb formájú kupoláját, amivel az emberek fejrázását utánozta, és alighanem szomorúbban füttyögött, mint a helyzet indokolta volna.

Padmé azért köszönetet mondott neki, mert az udvariatlanságnak nem lett volna semmi értelme.

Azzal ismét az ölében fekvő szöveten kezdett töprengeni. Nem volt elég egy egész ruhához, de arra nem is számított. Az anyag a családjáé volt immár nemzedékek óta, és mindenki hozzátett egy darabot, hogy befoglalja az esküvői öltözetébe. A nővére, aki úgy döntött, hogy nem megy férjhez, a maga részéből a lányainak varrt ruhát.

Padménak egy kicsit fájt, hogy egyedül kell végigcsinálnia ezt a dolgot. Anakin nem értette meg őt, de őrá nem is igazán számított. Az ifjú Jedi természetesen tudta, hogy mi a család, és mi az, amikor valaki szeretne megőrizni egy hagyományt. Az öltözködés volt az, amiről nem sokat tudott. Padmé ugyanakkor nagyra értékelte, hogy Anakin az együttérzésétől vezérelve időt és teret biztosított neki ahhoz, hogy kitalálja a megoldást. Csak most már sietniük kellett.

R2-D2 ismét fütyült, és miután sikeresen felhívta magára a figyelmet, egy holoképet vetített kettőjük közé. Padmé ismerte a képen látható festményt, a theedi palota egyik ablakát díszítette régebben, mielőtt a naboo-i csata után kicserélték. A mű őt ábrázolta abban az időszakban, amikor még királynőként szolgálta a népét, és narancssárga ruhába öltözött udvarhölgyek vették körül. A droid javaslatára egyértelműnek tűnt.

– Nem lehet, R2 – mondta neki Padmé, és szinte testi fájdalmat okozott az, hogy így kimondja. – Amit teszünk, annak titokban kell maradnia. Őket nem vonhatom be az ügybe.

R2-D2 erre egy másik képet jelenített meg, ami tíz évvel ezelőtt a győzelmi ünnepségen készült. Amidala királynő Nass főnök, a gunganek vezetője mellett állt, az udvartartása tagjainak gyűrűjében. A droid kinagyította az egyik udvarhölgy képét, és bátorítóan sípolt.

– Nem tudom, R2 – felelte Padmé. – Nem érzem tiszteletesnek azt, hogy segítséget kérek, de nem árulok el részleteket.

A droid erre füttyögve közölte, hogy több ötlete neki sincs, és eltüntette a felvételt.

Padmé fontolóra vette a javaslatot. Ezúttal nem királynőként vagy szenátorként kért volna segítséget. Az teljesen normális és könnyű lett volna. Nem, ezúttal *Padméként* kellett megtennie, és ettől valahogy minden zavarosabb és bonyolultabb lett. Azt hitte, hogy tudja, hol húzódnak a határok, de ritkán merészkedett a közelükbe. Nem igazán értett ahhoz, hogy barátként kérjen valamit a lányoktól. Túl sok időt áldoztak a munkájukra.

Viszont azt is tudta, hogy ők valóban a barátai. Igaz barátság fűzte annak idején az udvarhölgyeihez, és ez az érzés olyan mélyre hatolt, hogy tekintélyes részét foglalta el a szívének. Gyászolta és siratta Cordét és Versét, miközben örült azoknak a sikereknek, amiket mások tőle függetlenül arattak. Annyi bizonyosnak tűnt, nem tagadnák meg tőle a segítséget, és a titkát is megőriznék.

Miután meghozta a döntést, összefogta a szöveget, hogy ne essen hasra benne, majd felállt, és átment a kommunikációs konzolhoz.

Saché néhány órával korábban felhívta Yanét, és közölte vele, hogy késő este fog csak hazaérni, ne várja meg. Yané úgy gondolta, ez most így a legjobb, az ágyuk tele volt mélyen alvó gyerekekkel. Négy nappal ezelőtt a Naboo másodlagos kontinensének keleti régiójában egy földcsuszamlás elsöpört egy falut. Csupán nyolc gyermek maradt életben, akik iskolai kiránduláson vettek részt a katasztrófa idején. Mialatt Saché és más kormányzati hivatalnokok erejüket megfeszítve dolgoztak, hogy stabilizálják az elmozdult földet, és felmérjék a károkat, Yané megnyitotta a házukat a túlélők előtt.

Négy gyermeket azóta elvittek a környéken élő rokonaik, de a maradék négynek – akik unokatestvérek voltak – a jelekből ítélve nem maradt senkijük. Yané mindent megtett annak érdekében, hogy biztonságban és jól érezze magát, de tudta, egy ilyen megrázkódtatással nem könnyű megbirkózni. És ha egy rakáson akartak aludni azon az ágyon, amin ő Sachéval osztozott, a maga részéről örömmel átengedte nekik. Szerencsére elég nagy volt.

Yané, mint oly gyakran, amikor rászánhatott saját magára egy kis időt, a szövőszékéhez ment. Manapság nem nagyon volt ideje szövegetek szőni, jóllehet továbbra is sok öltözetet varrt a gyerekeknek, ahogyan a saját és Saché ruháit is ő készítette. Mindig jó érzést okozott neki visszatérni a régi mesterségéhez, úgyhogy amikor a kommunikációs konzol jelzett, majdnem úgy döntött, nem fogadja a hívást. De végül győzött a józan esze, és amint meglátta, hogy ki hívja, megremegett izgalmában.

– Jó estét, szenátor! – kiáltotta lelkesen, amikor Padmé holoalakja megjelent előtte. – Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

Természetesen tudta, hogy Padmé a Naboo-n van. A geonosisi incidens után tért vissza, egyenesen a tóparti házhoz ment, és azt kérte, lehetőleg senki ne zavarja. Saché jelentette, hogy a háború egyre nagyobb területekre terjed ki, és szinte biztos, hogy a Naboo is érintett lesz, de kevés részletet lehetett tudni. Ettől függetlenül Yané örült, hogy beszélhet Padméval.

– Jó estét, Yané! – köszönt Padmé. – Ne haragudj, hogy ilyen későn hívlak! Reméltem, hogy még ébren vagy.

– Tökéletes az időzítés – felelte Yané. – Saché még dolgozik, a földcsuszamlással kapcsolatos ügyeket intézi, és az összes túlélő az igazak álmát alussza az ágyunkban. Teljes egészében és örömmel állok rendelkezésedre.

– Ó, annyira sajnálom! – válaszolta Padmé mélyet sóhajtván. – Megfeledkeztem arról a katasztrófáról. Mindened megvan, ami a gyerekek ellátásához kell? Nyilván nagyon elfoglalt vagy.

– Miattam ne aggódj, neked is van épp elég dolgod – felelte Yané. – És igazából nekem is, ha őszinte akarok lenni, de jelenleg jól jön, ha valami egy kicsit eltereli a figyelmemet a problémákról. Miről szeretnél beszélni?

Padmé tétovázott, és Yané ebben a pillanatban tudta, hogy egy személyes szívességről lesz szó. Ha az ügy hivatalos lett volna, a szenátor egyszerűen közölte volna a hívás okát.

– Szeretném a tanácsodat kérni egy ruhával kapcsolatban – bökte ki végül Padmé.

Yané azonnal felismerte a szövetet, vagy inkább a rendeltetését, ha a formáját nem is. Tudta, hogy menyaszonyi ruha lesz belőle. Padménak. Ez ugyan teljességgel váratlannak tűnt, viszont mostanában Padmé sok időt töltött a bolygón kívül, így aligha volt meglepő, hogy tett olyan dolgokat, amikről Yané nem tudott.

Egy kicsit azért így is fájtn neki. És az arca alighanem tükrözte az érzéseit, mert Padmé azonnal felfigyelt rá. Nem kellett kimondaniuk a szavakat. Ennyi is elég volt.

– Használhatnád fátyolnak – vetette fel Yané, hogy ráterjen a lényegi kérdésre. – Néhány évvel ezelőtt szokásba jött, hogy befoglalták a szövetet az uszályba vagy a derékszalagba, de szerintem a te esetedben egy fátyol lehetne az öltözet fődarabja.

Yané a maga esküvői szövetét az uszályba és a derékszalagba is belevarrta, mivel a saját és Saché anyagait használta fel a ruhákhoz. Saché öltözete a saját ruháját tükrözte, bár szoknya helyett bő szárú nadrágot viselt, mert az jobban illett az ízléséhez. Ez már majdnem két évvel ezelőtt történt.

– Igen, ez okos gondolat – ismerte el Padmé. – Ennyit én is meg tudok varrni. Magával a ruhával kapcsolatban van ötleted?

Yané alaposabban is szemügyre vette a szenátor kezében lévő anyagot, majd átnézett a helyiség másik végében álló gépezetre. Padmé többet érdemelt egy olyan ruhánál, amit ő maga varr össze a rendelkezésére álló anyagokból.

Megérdemelte, hogy egy barát készítsen neki méltó öltözetet. Yané úgy számolta, ha a mechanikus szövőszéket használja, és megiszik egy kancsó kafot, akkor meg tudja csinálni. Gyanította, hogy Saché már nem fog hazajönni ezen az éjszakán.

– Majd én megcsinálom – jelentette ki végül.

Padmé elmosolyodott, és ettől az egész arca átalakult. Ez nem egy királynő vagy egy szenátor hivatalos és udvarias mosolya volt, hanem olyan, amit Yané csak elvétve látott, de minden alkalommal nagyra értékelt.

Padmé akármire készült, boldognak tűnt, és Yané nem tagadhatta, mennyire fontos számára, hogy ilyennek lássa őt. Ez az öröm mindent megért neki, és szívesen megőrizte a titkot, még akkor is, ha az elmúlt időszakban Padmé messze járt, és lassan eltávolodott tőle és más barátaitól.

– Köszönöm – hálálkodott Padmé. – Nagyon, nagyon köszönöm!

És ezzel lezárták a beszélgetést, noha mindkettőjüknek bőven lett volna még miről mesélni. De neki kellett állniuk a munkának.

Padmé pontosan ott találta az automata varrógépet, ahol remélte, hogy rábukkan – a tóparti ház egyik műtermében. Az épületet eredetileg művészeknek szánták, mint a legtöbbet ezen a környéken, ám ezt a bizonyos házat úgy szerelték fel, hogy elsősorban azok a lányok tanuljanak és dolgozzanak benne, akiket Padmé hozott ide az évek fo-

lyamán. A műterem kiválóan beállított lámpái kellemes fényt adtak, és Padmé azonnal munkához látott.

Rövid ideig azon töprengett, hogy Anakin vajon mit csinálhat most. Tudta, hogy a következő nap délutánjáig nem fog találkozni vele, holott rajta kívül ő volt az egyetlen emberi lény a házban. Azt is tudta, hogy Anakin képes érzékelni az érzéseit, és így valószínűleg most is tudja, hogy izgatott és aggódik. Remélte, leendő férje tisztában van vele, hogy ezek az érzések teljesen természetesek és normálisak – akik nem részesültek hasonló képzésben, mint a Jedik, nem tudtak teljes mértékben uralkodni az érzéseiken. Valószínűnek tűnt, hogy Anakin éppen medítál, vagy C-3PO-n dolgozik, amit alaposan meg kellett tisztítani, mielőtt megkaphatta a végleges burkolatát. A droid nemrégiben a Tatuinon járt, aztán meg a Geonosison, és ennek eredményeként az ízületei alighanem több marék homokot tartalmaztak.

A tű szaporán villogott, mialatt Padmé dolgozott. Beszgette a széleket, és átalakította a fátyol redőit. Csend uralkodott körülötte, amit furcsának talált. Még ha történetesen senki sem szólt hozzá, azokban a helyiségekben, amelyekben dolgozni szokott, mindig sokan nyüzsögtek.

A fájdalom, amit Sabé hiánya okozott, minden előjel nélkül, hirtelen támadt fel benne. Természetesen az összes lány hiányzott neki, de a legjobban Sabé. Még csak azt sem tudta biztosan, hová ment a barátnője. Nem beszéltek róla, mivel ő maga a Külső Gyűrűben rohangált, aztán pedig kitört a háború, így nem volt rá idejük. Mióta Amidala szenátor átköltözött a Coruscantra, Sabé számos

külvilági küldetést hajtott végre a kérésére, de Padmé mindig adott neki időt, hogy a saját dolgaival is foglalkozhasson. A nem hivatalos utak egy része a Köztársaság sötét zugaiba vezetett, és Sabé nem mindig küldött üzenetet. És most, noha az esküvőt el kellett titkolni szinte a galaxis összes lakója elől, Padménak hiányzott régi, hű barátnője.

De elnyomta magában a bűntudatot és a szomorúságot, és a jó dolgokra összpontosított. Biztonságban tudhatta magát. A geonosisi csatát a köztársaságiak nyerték, még ha nagy árat fizettek is érte.

Anakin Skywalker szerette őt.

És minden jel arra vallott, hogy holnap férjhez megy.